

Het Huis van de Kinesiologie; het verhaal.

Er was eens een heel grote familie. Ze woonden verspreid over het land, sommigen echt ver bij elkaar vandaan. Ze wilden graag van tijd tot tijd samen komen; in groepjes of met z'n allen; voor gezellige maar ook nuttige activiteiten.

Op een gegeven moment stelden een paar familieleden voor: "Weet je wat? We bouwen een huis op een centrale plek. Dat voor iedereen bereikbaar is." Iedereen was enthousiast: "Goed idee, dan kunnen we daar allemaal gebruik van maken en als het nodig is, op terugvallen."

In de jaren die volgden werd er flink gewerkt; met wisselende ploegen. Regelmatig kwamen er extra familieleden helpen, soms voor een kort klusje en soms voor wat langere tijd. Anderen kwamen zo nu en dan alleen even kijken om het werk te bewonderen.

Maar op een dag, toen het huis al duidelijk vorm begon te krijgen, kwamen er van buiten af allerlei instanties met regels waar het huis aan moest voldoen. Oei, wat nu? Iedereen schrok en velen voelden zich verlamd. Gelukkig waren er een paar doortastende familieleden. Zij bleven zich met hart en ziel inzetten, zetten hun schouders eronder, zetten hun beste beentje voor (kortom, ze gaven zich volledig). Ze zochten alles uit en zorgden ervoor dat het project weer uitvoerbaar werd! Ze waren er wél heel erg moe van.

Opnieuw kwamen familieleden kijken, echter met de handen in hun zakken. Ze observeerden de zaak; een beetje overdonderd. Ja, er was echt hard gewerkt en al veel bereikt! Uiteindelijk zei iemand: "Het huis staat er; fundament, vloeren en muren, en het dak. Maar kijk eens om je heen? Er staat buiten nog steeds een Dixie-toilet en die kan elk moment worden opgehaald. Binnen is het ook niet af, we missen bijvoorbeeld een keuken, een badkamer. Ons huis heeft nog veel meer nodig om leefbaar te zijn." En iemand anders zei: "Kijk ook eens naar de harde werkers; ze vallen bijna om van vermoeidheid."

Iedereen knikte: ja, dat zagen ze nu ook. Ze begonnen te overleggen: wat moest er eigenlijk allemaal gebeuren? Zouden ze een lijst met klusjes gaan opstellen? Of gewoon aan iedereen vragen wie er wilde komen helpen? Zou het ook handig zijn als ze van elkaar wisten waar een ander goed in was?

De plannen begonnen te borrelen en meer en meer te leven. Het was aanstekelijk. Alle familieleden staken de handen uit de mouwen; sommigen voor een kort klusje, anderen voor wat langere tijd.

Vorbijgangere stopten als ze langs het project kwamen; om even te kijken en te luisteren – want er werd gezongen en gelachen tijdens de werkzaamheden. En sommige voorbijgangere hielpen zelfs even ergens mee. Het maakte ook hen enthousiast, zozeer zelfs dat ze zich aansloten bij deze familie.

En op een prachtige dag was het Huis helemaal af! Precies zoals het ooit bedoeld was: om samen te zijn, elkaar te inspireren en ondersteunen. Natuurlijk bleef er onderhoud nodig en was er weleens de wens om het meubilair te verschuiven en dat soort huislijke veranderingen. Die werden graag uitgevoerd, door een grote groep.

Het was heel prettig vertoeven in het Huis. Tot op de dag van vandaag komen de familieleden er samen. Voorbijgangere kunnen het aanschouwen: de allerjongste generatie die knus en harmonieus bij de ouderen zit. En regelmatig vragen de jongeren: "Oma, vertel nog eens van lang geleden toen jullie ons huis zijn gaan bouwen.."

En je raadt het al: ze leefden nog lang en gelukkig. Dankzij de inzet van de h ele familie!

Monique de Grootte-van Tol, maart 2017

